

KRÁLOVSTVÍ HAVRANŮ

ROD
TLUKOUCÍCH
KŘÍDEL

OLIVIA WILDENSTEIN

přeložila Anna Fürstová

ROD
TLUKOUČÍCH
KŘÍDEL

Copyright © 2022 Olivia Wildenstein

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Fürstová, 2025

Cover © Olivia Wildenstein & Miriam Schwardt, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6761-8 (pdf)

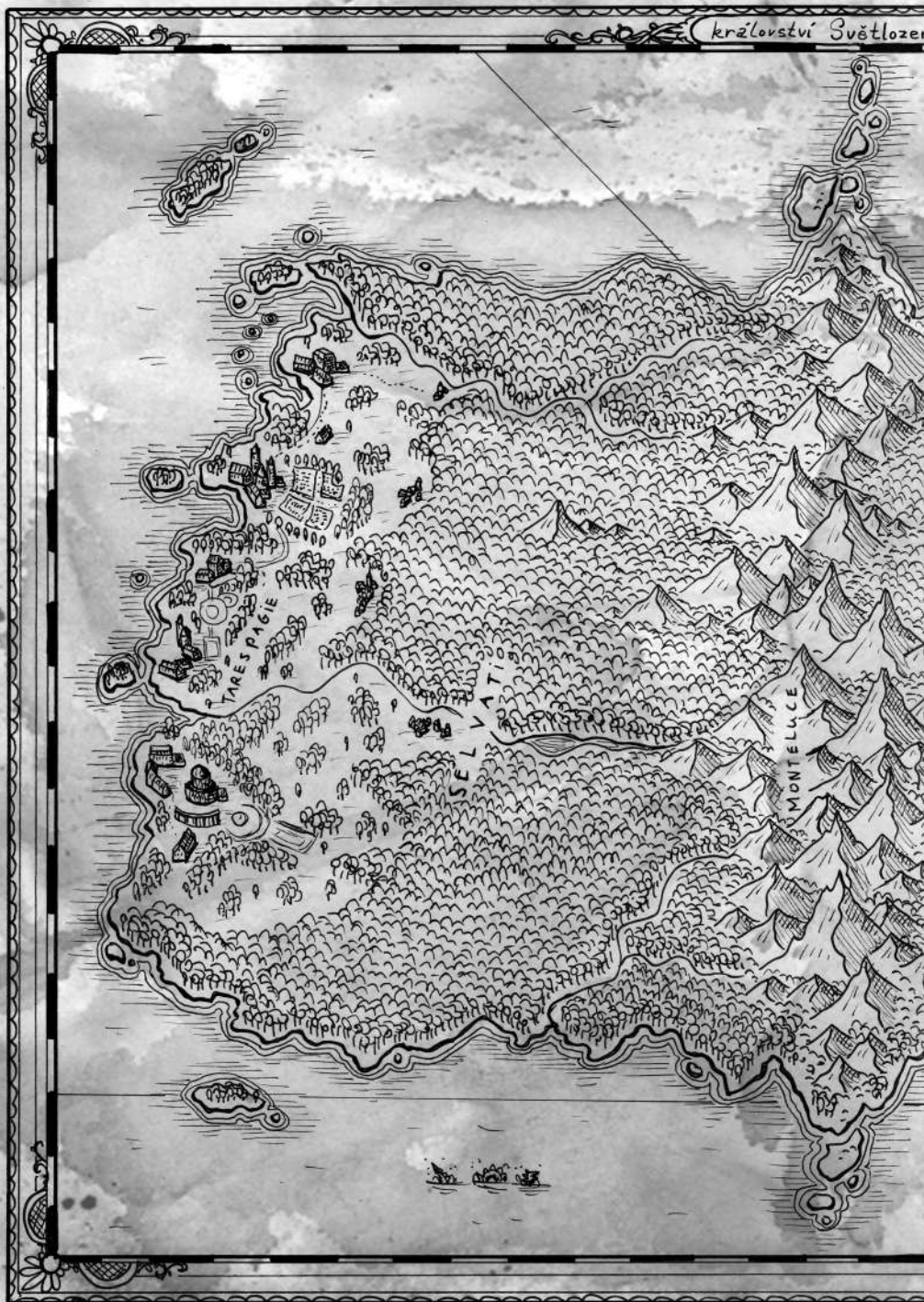
ROD TLUKOUČÍCH KŘÍDEL

OLIVIA WILDENSTEIN

přeložila Anna Fürstová



Všem těm, kteří nikdy tak úplně nezapadali





SVĚTLOZEMSKÝ SLOVNÍK



<i>Altezzo</i> – Vaše Výsosti	<i>mare</i> – moře
<i>bibbina mia</i> – dítě moje	<i>mareserpens</i> – mořský had
<i>bis-</i> – pra-	<i>merda</i> – do hajzlu
<i>buondia</i> – dobrý den / dobré ráno	<i>mi cuori</i> – srdíčko moje
<i>buonotte</i> – dobrou noc	<i>micaro/a</i> – miláčku
<i>buonsera</i> – dobrý večer	<i>nonna</i> – babička
<i>caldrone</i> – kotlík (nadávka)	<i>nonno</i> – dědeček
<i>castagnole</i> – smažené těsto obalené v cukru	<i>pappa</i> – tatínek
<i>corvo</i> – havran	<i>pefavare</i> – prosím
<i>cuggo</i> – bratranec/sestřenice	<i>piccolo</i> – malý
<i>cuori</i> – srdce	<i>picolino/a</i> – malinký/malinká
<i>dolcca</i> – zlatíčko	<i>Princci</i> – oslovení prince
<i>dolto/a</i> – šílenec	<i>rakocci</i> – bažiny
<i>furio</i> – zběsilost	<i>santo/a</i> – svatý/svatá
<i>generali</i> – generál	<i>scazzo/a</i> – pouliční uličník/uličnice
<i>Goccolina</i> – Kapka deště	<i>scusa</i> – omlouvám se
<i>grazi</i> – děkuju	<i>serpens</i> – had
<i>-ino/a</i> – laskavé koncovky muž- ských/ženských křestních jmen	<i>soldato</i> – voják
<i>Maezzo</i> – Vaše Veličenstvo	<i>tare</i> – země
<i>mamma</i> – maminka	<i>tiuamo</i> – miluju tě
	<i>tiudevo</i> – jsem tvým dlužníkem
	<i>zia</i> – teta

HAVRANÍ SLOVNÍK



adh [aou] – obloha

ah'khar [uh-kaur] – milovaný/mi-
lovaná

álo – ahoj

behach [bej-ok] – malý/malá

beinnfrhal [benfrol] – horská bo-
bule

bilbh [bíhbl] – hloupý/hloupá

cúoco [kúouko] – kokos

éan [ín] – pták

focá – kurva (nadávka)

ha – já

chréach [krehauk] – havran

ionnh [jon] – slečna

khrá [krau] – láska

mo – můj

Mórrgaht [morr-got] – Vaše Veli-
čenstvo

o ach thati – ale ano

rahnach [raunok] – království

rí – král

rih bi'adh [ríbijaou] – nebeský král

Siorkahd [šuhrkau] – Kruh

tà [tau] – ano

tach [tok] – ten

tach adh a'feithahm thu, mo chréach
[tok aou a-fajtham tú, mo kre-
hauk] – nebesa vás čekají, mí
havrani

thu [tú] – ty

thu leámsa [tú leh-aumsa] – ty jsi
můj/má

HISTORICKÁ ČASOVÁ OSA



MAGNABELLUM

Velká válka vedená před 522 lety mezi královstvím Světlozemě a říší Šabbe.

Ve válce vítězí Costa Regio a stává se prvním faeským králem Světlozemě.

PRIMANIVI

Bitva horského světlozemského kmene a bytostí fae, která se odehrála před 22 lety.

Costův syn Andreo, který vládl Světlozemí po celé století, je zabit. Jeho syn, Marco Regio, se ujímá vlády, vítězí v bitvě a je korunován králem Světlozemě.

PROLOG



Úzké kanály oddělující zemi obývanou čistokrevnými bytostmi fae a zemi nás polokrevných někdy působí jako nepřekonatelné a neprolomitelné skleněné hradby. Dokonce i voda, která obklopuje našich pětadvacet ostrovů, ztělesňuje rozdíly, které mezi námi jsou – průzračně, drahokamově tyrkysová je voda kolem ostrovů Tarecuori, ale chladná a safírově bahnitá u ostrovů Tarelex.

Narodila jsem se na té špatné, temné straně kanálu, kterou obývají polokrevní neboli polovičatí, jak se nám někdy říká. Ale u všech kotlů, nikdo nás tak nikdy nenazve z očí do očí. Fae z vyšší třídy dávají světu na odiv svou vznešenost a tváří se, že by takové hanobení druhých bylo pod jejich úroveň. Jenže já je slyším. Kanály jsou sice propast, ale nejsou to hradby.

Šveholení obchodníků se nese nad kanály, pulzujícími tepnami Světlozemě, putuje po skleněných mostech ověncených květinami a zavrtává se do davu na hemžícím se přístavním trhu.

„Vezmeme si kilo těch zlatých švestek,“ kývá nonna směrem k dřevěné bedně plné žlutého ovoce velkého jako kuličky. „Co nejmenších.“ Její košík přetéká dovezeným zbožím, které se chystá naložit, aby nám vydrželo na čtrnáct dní. My totiž, na rozdíl od čistokrevných, nemáme dost peněz na to, abychom si dvakrát týdně vyšli na nákupy na tarecuorském trhu.

„Ale nonna, mamma má raději ty zelené.“ Chtěla bych si odložit svůj těžký košík, ale všude kolem tu jsou skřítkci, drobní, mrštní a vyhlášení zlodějíčkové. Už jsem jich po ostrovech naháněla spousty, jenže mají nespravedlivou výhodu – křídla. I když neumí vzletět nijak vysoko, na rozdíl ode mě létat dokážou.

„Ty máš ale raději ty malé, Goccolina, a takhle alespoň ušetříme za cukr.“

Podívám se na babičku, jejíž tvář je bez jediné vrásky, stejně jako maminčina. „Ušetříme, nebo na něj už nemáme?“

Nonna na chvíli zavře své mechově zelené oči a pak se zadívá do mých fialových. „Ušetříme, Goccolina.“

I bez pravdomluvné soli, která by ji přiměla k upřímnosti, poznám, že lže. Nonna je sice čistokrevná fae, ale ani její magie nedokáže zakrýt, jak se zvláště tváří pokaždé, když se mě snaží ochránit před nějakou krutou pravdou.

Najednou kolem nás propluje jakási dáma, jejíž smaragdová sukně se zadrhne o mé šaty ušité z podomácku upředené bavlny a přetrhne jedno uvolněné vlákno. Snažím se udržet těžký košík a druhou rukou si šaty přitisknu na své kostnaté stehno. Kéž bych si tak mohla šaty prodloužit, stáhnout je až ke kotníkům, ale bavlna bohužel není pružná.

Jsem sice hubená jak lunt, ale přes léto jsem vyrostla. I ohnivě hnědé vlasy mám teď delší než dřív. Sukně už mi sahá sotva ke kolenům, což, jak mi mí vrstevníci neustále předhazují, není pro dvanáctiletou dívku zrovna vhodné. I když ředitelka školy Aliceová trestá dívky, které se pitvoří, nebo chlapce, co nevhodně pokukují, minulý týden si do ředitelny dokonce zavolala nonnu, aby s ní probrala pravidla vhodného oblékání.

Je mi hrozně, když pomyslím, že možnost docházet do soukromé tarecuorské vzdělávací instituce závisí na délce mé sukně. Prosila jsem nonnu, aby mě nechala přestoupit do školy na Tarelexu, ale ona tvrdí, že docházet do školy, kde studuje i královská rodina, je velké privilegium. Podle mě doufá, že moje přítomnost v blízkosti čistokrevných prospěje nevalné pověsti naší rodiny, i když neustále trvá na tom, že to s naší pověstí nemá nic společného a že moje docházka do Školy Cuori je čistě záležitostí rodinného dědictví – všichni Rossiové přede mnou totiž do téhle školy docházeli.

Už ale nezmiňuje fakt, že se také všichni Rossiové přede mnou narodili se špičatýma ušima a magickými schopnostmi.

Těsně nad mýma zakulacenýma ušima mi po tváři přejede čepel. Nonna zalapá po dechu a upustí košík na dlažbu, obejmě mě rukama kolem ramen a přitiskne si mě ke své vysoké štíhlé postavě.

„Odkdy strážci pozvedají meče na malé děti?“ Její hlas je plný vzteku.

Muž v bílé uniformě schová meč zpět do kožené pochvy a jantarovýma očima si prohlíží špičaté konce nonniných uší. „Vaše vnučka by potřebovala nový sestřih, Cereso Rossiová.“

„A to jste se ji chystal ostříhat svým mečem, veliteli?“

Strážce povýšeně pozvedne bradu. „Jsem si jistý, že to byste si nepřála. Mé kadeřnické schopnosti nemají zrovna valnou pověst.“

„Žádné vaše schopnosti zjevně nemají valnou pověst,“ utrousí nonna šeptem a její dech mi procísne vlasy, které mi rámuji obličej – a zjevně jsou moc dlouhé.

„Říkala jste něco?“ jeho zorničky se zúží, protože ji bohužel slyšel moc dobře.

Nonna se netřeše, takže se nerozklepu ani já, ale opakovaně těžce polknu. Zvlášť když se po bok velitele Dargenta najednou postaví další dva hlídkující fae. „Dneska večer ji necháte ostříhat.“ Ostrá čelist Silvia Dargenta zaskřípe, pak velitel scvakne zuby. „Já sám si to zítra zkontroluju.“

Nonnina ruka pokrytá mozoly procísne mé husté kadeře. „To se nestane.“

Jejich pohledy se střetnou a chvíli spolu soupeří.

I přesto, že se světem probíjí s dcerou, která přišla o rozum, a napůl lidskou vnučkou po boku, je babiččin pohled ostrý jako šperky zdobící boltce špičatých uší Tarecuořanů.

Mou pozornost upoutají tlukoucí křídla. Na zboží, které se vysypalo z babiččina košíku, se snesou dva skřítci. Odtrhnou se od nonny a padnu na kolena v urychlené touze ochránit potraviny, které na Tarelexu nelze vypěstovat. Skřítci popadnou jeřabinovou větev a společnými silami ji odnášejí pryč.

„Ale ne, to ne!“ Rychle se vyškrábu zpět na nohy. Jeřabinové nálevy jsou jediné, co mammu uklidňuje, když dostane záchvat.

„Stůj, Fallono!“ okřikne mě nonna jménem místo přezdívkou, kterou mi dala, když jsem se narodila. Mamma se tehdy ve vzácné chvíli své jasnozřivosti dotkla mého čela a zašeptala: „Kapka deště.“ Tak jsem ke své přezdívkce přišla.

Kličkuju davem fae, odstrkávám ruce obtěžkané exotickým ovocem a na všechny strany při tom vykřikuju omluvy. Zlodějičci zatočí doprava a já je rychle následuju přes skleněný most. Rychle se otočí, já za nimi.

Jeden z nich se hlavou udeří do markýzy květinové cukrárny. S mumláním prudce klesne a stáhne s sebou i svého společníka.

Vrhu se po nich a mé prsty pevně sevrou voňavou větvičku, která nás stála celý měďák. „Mám vás!“ Vítězný úsměv se mi ale rychle vytratí z tváře, protože mi podklouznou nohy, škobrtnu o kotevní sloupek, bokem sjedu do kanálu a při tom se ramenem uhodím o gondolu, která právě proplouvá kolem.

Jak vrazím do lodi, bytosti fae na palubě hlasitě vykřiknou.

„Merda!“ Moje zaklení přehluší hlasité šplouchnutí blankytně modré vody.

Nohama najednou dopadnu na písčité dno kanálu a přepadne mě strach. Na chvilku jsem úplně ochromená, vlasy mi paprskovitě vlají kolem obličeje do všech stran. Do úst mi začne pronikat voda, a tak rychle semknu rty a spoléhám se na kyslík, který mi zůstal v plicích.

Ačkoli jsem nikdy předtím neplavala – nikdo s aspoň trochou zdravého rozumu se nevrhá do vody, když je po celém království rozestých tolik masožravých mořských tvorů –, proberou se ve mně mé vodní faeské geny a začnu rychle kopat nohama. Zachytím se za bok gondoly a už se chystám přehodit jednu nohu na její palubu, abych se vyškrábala nahoru, když mě do ruky uhodí veslo.

„Scazza, pusť se, nebo nám převrátíš loď!“

Kouknu na faeského muže, který mě právě nazval pouliční uličníci a udeřil mě. Z kloubů mi kolem prstů kanou kapky krve.

Jakmile pozvedne veslo k dalšímu úderu, povolím sevření ruky a vrhnu se zpátky do vody. Ruce si přiblížím k bušícímu srdci, šokovaná krutostí, se kterou jsem se právě setkala, a tím, že mě faeský muž uhodil tak silně, že jsem začala krváčet.

Vodní proudy odvádí mou pozornost od rozmazané siluety gondoliéra nade mnou. V očích mě pálí ostré sluneční paprsky a sůl. Najednou ale můj pohled spočine na třpytivě růžových šupinách zlovolné mořské příšery, jedné z těch, co obývají naše kanály.

Kopu nohama a snažím se chaotickým pohybem rukou doplavat až ke zdi nábřeží. A právě když konečně dosáhnou konečky prstů na zeď, růžový had zaútočí, chytí mě svými tesáky za kotník a stáhne mě hlouběji pod hladinu.

Víčka mě pálí a v hlavě mi problesknou obličejové všech, které mám ráda – a že jich není zrovna mnoho: nonna, mamma, Sybill, Foebus a Dante.

Máchám v panice rukama a kopu nohama, abych se zbavila pevného sevření růžového šupinatého monstra. Stvoření ale stiskne můj kotník ještě pevněji, až mám pocit, že o něj musím přijít.

Srdce mám až v krku, zkroutím se do klubíčka a udeřím příšeru do tlamy, jak se mi had sápe po těle. Bestie ze sebe vydá nárek, který zní až příliš lidsky, a uvolní sevření na mém kotníku.

Ačkoli je had dvakrát větší než já, není v průměru širší než mé stehno a slonovinový roh na jeho hlavě je sotva vidět, jak je malý, což znamená, že je to ještě mládě – jako já.

Prosím, měj slitování. Ušetři mě.

Zvednu hlavu vstříc průzračné hladině, na které se míhají tváře, a zahlédnu mezi nimi zelený lesk nonniných očí a černou záclonu jejích vlasů, které si stříhá na stejnou délku jako já – i když zrovna ona si je smí nechat narůst, jak dlouhé chce.

Z jejích otevřených úst se linou výkřiky tlumené vodou, která mě obklopuje a svírá mé tělo. Had s hlavou podobající se koňskému čumáku se přiblíží k mému obličejí a jeho obsidiánové oči se uprou do mých fialových. K čelisti si přitisknu ruce sevřené v pěst, jak mě to učil Dante, abych si ochránila nejdůležitější části těla.

Tvor černým rozeklaným jazykem olízne karmínově červený pruh krve, který proplouvá vodou od mých poraněných kloubů, jeho úzké nozdry se roztáhnou a pak zakloní hlavu.

Mareserpensové nás nemají zrovna v oblibě, protože je neúnavně lovíme, chytáme je do železných sítí, pálíme je faeskými plameny a probodáváme oštěpy. A i když žádná část jejich těl nikdy nepřijde nazmar – maso se upeče, z kůže se šíjí doplňky pro zbohatlíky a jejich rohy se melou do elixírů nebo vystavují jako umělecké předměty –, vždycky mě neuvěřitelně štválo, jak barským způsobem se tahle zvířata loví a zabíjí. Vlastně jakékoli zabíjení zvířat, ať už velikých, či malých, nebezpečných, či ochočených, mi vždy bylo proti srsti.

Kež by tak ten mladý had mohl nějak vycítit, že mu skutečně nechci ublížit. Možná bych mu to mohla dát nějak najevo. Nebo jí. Uvolním pěsti

a rozevřu dlaně, abych mu ukázala, že nejsem ozbrojená. Mareserpensové možná nemají žádnou empatii, ale aspoň jsou neuvěřitelně inteligentní.

Vodou vibrují pronikavé výkřiky, zvýšené hlasy a hluk nad hladinou. Čistokrevní sice krvácí, ale nemůžou zemřít – a přesto se žádný z nich nevrhne do vody, aby mě zachránil. Proč by to taky dělali? Nemanželské děti jako já jsou ty nejhanebnější ze všech hanebných bytostí – jsme jen o jediný stupínek výš než lidé. Vsadím se, že někteří z přihlížejících na hoře dokonce doufají, že mě had přemůže a zatáhne do svého Filiaserpens – hadího doupěte tisíce metrů pod mořskou hladinou.

Když jeho jazyk znovu vystřelí z jeho tlamy bez rtů, celá se rázem zachvěju a najednou ucítím, jak mi dochází kyslík. Rychle se vyšvihnu směrem vzhůru a moje hlava prorazí hladinou na vzduch.

„Fallono, Fallono,“ slyším volat svou babičku.

Odstrčí oba strážce, kteří ji pevně drží, a padne na kolena, její ruce vystřelí do vzduchu a dlaněmi se ke mně natáhne. „Ruku, Goccolina. Vezmi mě za ruku!“

Ale růžový had se vlní ve vodě přede mnou a stojí mi v cestě.

Bělovlasý strážce, který ještě před chvílí držel nonnu, s rozšířenýma očima zírá někam mezi mě a růžové šupinaté tělo mořského hada. Nejspíš se diví, jak je možné, že jsem ještě naživu.

Já si vlastně říkám to samé.

„Kato, udělejte něco!“ křičí na něj nonna.

Kato vytáhne svůj meč a pozvedne ho do vzduchu. Had mě zatím popadne za pas a táhne mě pryč od břehu, do středu hlubokého kanálu. Pak najednou pozvedne hlavu a z dálky na Kata zasyčí.

Nonna se náhle rozpláče. „Fallono!“

Had mě celou obtočí svým tělem, a ačkoli mi nikdy srdce nebušilo rychleji, neodvážím se pohnout ani brvou. Sotva si troufám dýchat.

„Co to ten had u všech kotlů dělá?“ vykřikne najednou neznámý faeský muž, který stojí na skleněném mostě přímo nad námi.

Tarecuorská dáma v červeno-zlatém brokátu si zastíní oči, aby lépe viděla na tu nezvyklou podívanou. „Jen si hraje se svým žrádlem.“

Bázlivě se pokusím hadovi vykroutit ze sevření, ale tvor otočí hlavou. Opět ztuhnou. Jeho jazyk se vymrští z tlamy a bez jediného zasyčení mi přejede po dolní hraně čelisti.

To mě... to mě jako *olízl*?

Zamračím se a natáhnu k němu dlaň, abych ho odstrčila, ale on to udělá znovu. Jeho sametový jazyk mi znovu přejede od klíční kosti až k bradě. Když položím dlaň na jeho šupiny, tvor se zarazí, chvíli na mě zírá a pak jazyk obtočí kolem roztrhané kůže na mých kloubech. Zabrní mě ruka a s ohromeným výrazem sleduju, jak se mi rány začnou scelovat.

Tvor se svým pahýlovitým rohem tlačí na mou dlaň a dál mě olizuje.

„Koštuje svou večeři,“ komentuje situaci dáma v brokátových šatech.

Ale já si nemyslím, že to je to, co dělá.

Myslím si totiž, že mě léčí.

Místo abych mu vzdorovala, přejedu prsty po jeho zatažených hřbetních ploutvích. Zvíře přivře oči a jeho dlouhé tělo se zachvěje, až mi jeho vibrování pronikne kůží a rozechvěje i mě.

„Uzdravil jsi mě,“ zamumlám s úžasem.

Jeho černé oči se otevrou.

„Proč jsi to udělal? Jsem tvůj nepřítel.“

„To s tou přišerou jako vážně mluví?“ diví se brokátová žena.

„Jakou řečí mluví?“ zeptá se dáma vedle ní.

Zatímco nás rozebírají, znovu tvora jemně pohladím po šupinách a on se znovu zachvěje.

Mareserpensové nemají srdce, Fallono. Jsou to zvířata. Nebezpečná a nemilosrdná zvířata. Hlavou mi problesknou slova naší profesorky fauny a flóry, seňory Decimyové, která mi doslova zaslepila oči.

Tenhle mořský had ale srdce mít musí.

Koutkem oka zahlédnu jiskřící plameny. „Otoč se doprava!“ křičí velitel, „nebo s ním spálím i tebe!“

„NE!“ vykřiknu chraplavým hlasem a můj výkřik doputuje až k ohnivým fae, kteří s nataženými dlaněmi stojí na mostě.

Mořský had ztuhne.

Dlaní ho pohladím po krku a zašeptám: „Běž.“

Ale on zůstává.

Snažím se ho odstrčit a znovu ho odháním. Stále se ani nehne, ale pak se najednou jeho svinuté tělo se zakňučením odlepi od mých nohou.

„Co jste to...?“ Vyhrknu, když si všimnu nonny, jak prsty kroutí ve vzduchu, jako by ovládala neviditelnou loutku.

Kouzlem hýbe květinovými liánami, kterými je ozdobený most, a mění je v dlouhé provazy. Ty se omotávají kolem neškodného tvora a svírají ho. Had znovu zakňučí a provazy vyzdvihnou jeho tělo nad hladinu.

„Nonna, ne!“

Babiččina tvář je bílá jako stěna. „Okamžitě vylez z vody, Fallono!“

„Ale on nebyl –“

„Ven!“ Její hlas vybuchne tak silně, že mi můj už tak zběsile rychlý tep ještě víc vyskočí.

Plavu k nábreží. Na něm stojí spousta přihlížejících postav, všichni ztuhlí, jako by je někdo kouzlem proměnil v kámen.

Dlaně položím na kluzkou dlažbu, celá zmáčená se vyhoupnu na chodník a popadajíc dech zůstanu ležet na zádech. „Už jsem v bezpečí, nonna. Teď ho prosím nech být.“

Z míst, kde se liány zarývají do hadových šupin, začne kapat krev.

Převalím se na bok a posadím se. „Nonna, prosím!“

Probere se z magického transu, liány uvolní sevření a had se zaskučením padne zpět do vody.

Na velitelově dlani vidím vystouplé ohnivé žíly. „Jakou magií vládne vaše vnučka, Cereso?“

„Laskavostí. To je její jediná magie.“ Nonna poklekne vedle mě a v dlaních sevře mé tváře. Ačkoli se jí na dlouhých řasách netřpytí žádné slzy, její oči doslova přetékají děsem. „Málem se mi kvůli tobě zastavilo mé nesmrtelné srdce, Goccolina! A kvůli čemu? Kvůli jeřabinové větvičce?“

Ano, kvůli větvičce, kterou jsem stejně nezachránila.

Podívám se zpátky na kanál a očima hledám ztracenou jeřabinovou větev, pohledem ale zavadím o tělo mořského hada, které teď bezvládně leží na písčitém dně a z jeho ran se do mořské vody řinou potoky inkoustové krve.

Nonna mě chytí za bradu a otočí mi hlavu zpátky. „Tohle už nikdy znovu nedělej.“

Má tím na mysli, že už se nemám nikdy znovu snažit dohonit zlodějské skřítky, padat do kanálu, nebo hladit mořského hada? Pravděpodobně to všechno zároveň.

Velitel najednou luskně prsty. „Za užití magie budete pokutována, Cereso.“

Nonna na něj nereaguje. Ani se na něj nepodívá. „Domů. Hned.“ Je ztuhlá a pevná jako skála – její tón hlasu, prsty na rukou i dlaň, kterou mě chytí kolem pasu, jakmile se znovu postavím na nohy. Mlčky mě táhne přes tržiště zpět k našim košíkům, které leží na zemi skoro prázdné. Zavěsí si košíky vyplněné hladovými polokrevnými nebo dalšími zlodějskými skřítky na předloktí. Chci jí pomoci, ale její pichlavý pohled mě odradí.

Když dorazíme k našemu dvoupatrovému domu, který stojí na jednom z nejvzdálenějších ostrovů, nonna položí košíky na kuchyňský stůl a dlaněmi se opře o jeho dřevěnou desku. Její páteř je shrbená a celá se chvěje.

Přistoupím k ní a přitisknu ruku na její ohnutá záda. Hlasitě zavzlykání pročísne vzduch a probodne mé tlukoucí srdíčko.

„Jsem v pořádku, nonna. Prosím, neplač. Jsem v bezpečí.“

„Právě že nejsi,“ odpoví úsečně a zahledí se na strop směrem k pokoji mé matky.

„Neublížilo mi to, uzdravilo mě to. Podívej,“ ukážu jí prsty.

Odstříc mě. „Nemluvím o tom hadovi, ale o veliteli.“ Její slova se vznášejí vzduchem jako smítka prachu. „Přijde si pro tebe a odvede tě pryč.“

„Proč? Kvůli tomu, že jsem si zaplavala v kanále a přežila to?“

„Ne, Goccolina. Protože jsi očarovala divoké zvíře.“

„Očarovala? To ne, já ho jen pohladila, nonna.“

„A slyšela už jsi snad někdy o tom, že by bytosti fae jen tak hladily mořské hady?“

Ne, to neslyšela. „Jsem vodní fae. Takže se dnes možná jen poprvé projevila má vodní magie.“

„Vodní fae dokážou ovládat vodu, ale ne očarovat divokého tvora.“ Zhluboka se nadechne. „Až nám na dveře zaklepe královská garda, budeš trvat na tom, aby ti dali pravdomluvnou sůl...“

„Už teď jsem celá slaná,“ pousměju se. „Stačí mi olíznout si rty...“

„Budeš trvat na tom, aby ti dali pravdomluvnou sůl, a až se rozpustí, řekneš jim, že jsi byla jen vyděšená.“ Chytí mě za bradu, její dlouhé prsty se mi zarývají do lícních kostí. „Rozuměla jsi?“

Kousnu se do rtu, na jazyku mi trne slaná chuť mořské vody a babiččín strach málem cítím až na kůži. Pak jí dám to, o co mě žádá.

Slíbím, že budu lhát. Protože já na rozdíl od čistokrevných fae lhát můžu.

KAPITOLA 1



O DESET LET POZDĚJI

Mamma má nádherné vlasy. Jsou zářivě rudé jako zapadající slunce nad vrcholky pohoří Monteluče, na něž má výhled z křesla ve svém pokoji. Křesla, které opouští, jen když si jde lehnout do postele.

Skalnaté vrcholky hor věčně zahalené v mracích neobývají žádné bytosti fae. Až na druhé straně zrádného pohoří, v bujně divočině rozprostírající se až k pobřeží proslulému idylickými zátokami, hlubokými džunglemi a perleťovým pískem, sídlí čistokrevní.

Do Tarespagie jsem se nikdy nepodívala, ačkoli tam žijí má teta Domitina s prababičkou Xemou. Mají na pobřeží luxusní sídlo, které přitahuje bohaté fae ze všech tří království.

Přestože nás od sebe dělí sotva půldenní plavba po moři, Domitina ani Xema se za mnou na Tarelexu nikdy nezastavily. A to ani když jely na ostrov Isolacuori navštívit dědečka Justa Rossiho, vůdce královské gardy.

Všichni tři se za mě totiž stydí.

Ještě jednou pročísnu hřebenem maminčiny vlasy splývající až na ramena a dávám u toho pozor, abych jí nezavadila o uši. Je to už dvaadvacet let, co jí můj dědeček v den, kdy se dozvěděl o jejím těhotenství, usekl špičky uší ocelovým ostrím, a přesto se ještě dnes mamma zatřeše pokaždé, když se jich někdo dotkne. Možná bolestí nebo studem, těžko říct. A vzhledem k tomu, že je při smyslech jen výjimečně, se obávám, že se odpověď na tuhle otázku nikdy nedozvím.

Od mořských kanálů vanou poryvy slaneého vánku a pročešávají vysoké jehličnany rostoucí podél mohutného pohoří. Na rozdíl od zbytku království nemá tahle zalesněná část země žádný oficiální název. Je známá jen bažinami, v řeči Světlozemě nazývanými rakocci, které se tu nachází. Běžně se tomu místu říká Rax. Je tam plno obyčejných lidí, chudoby a korupce a fae obecně se odtamtud drží co nejdál.

„Mamma, už jsi někdy byla v Rakocci?“

Mamma jako vždy neodpovídá, jen zírá na úzký ostrov s kasárnami a tábořišti vojenských hlídek a na pevninu za ním. Skulinkami mezi šedozeleným listím probíkáávají světla a odrážejí se na temné mořské hladině. Záře pochodní a svíce dodává lesu v dálce tajuplné kouzlo, ačkoli jsem od strážných hlídkujících v bažinách mnohokrát slyšela, že na zemi smrtelníků nic kouzelného není.

Odložím hřeben na malý toaletní stolek vedle konvičky čerstvě vylouhovaného jeřabinového čaje. „Myslíš, že je to vážně tak příšerné místo, jak všichni říkají?“

Pod oknem prolupuje gondola plná vojáků, na špičatých uších se jim blyští zlaté ornamenty. Zatímco tarecuorští ostrované se honí za broušenými drahokamy, vojáci se předhánějí v tom, kdo bude mít šperky lépe sladěné s hlavicí svého meče.

Usměju se na ně z okna dolů, ale úsměv mi neopětují. Vysoce postavení vojenští fae se vždy tváří vážně, jako by se zrovna chystali vyrazit do boje. Ale pokud vím – a že toho díky své práci u Sybill ve Dně džbánů vím poměrně dost –, náš lid žije v míru už přes dvacet let, takže jejich výrazy jsou dost neopodstatněné.

Mamma něco zamumlá, ale neslyším, co říká, protože se najednou objeví další gondola plná fae, kteří si, soudě podle jejich hlučného smíchu a rozjařených hlasů, nějakého faeského vína už dopřáli. Jeden z nich, muž s černými vlasy splývajícími až do pasu, na mě drze mrkne.

Zavrtím hlavou a otočím se zpátky k matce. „Co jsi to říkala, mamma?“
„Je čas.“

Zamračím se. „Čas na co?“

Mamma zvedne pohled, až se její řasy dotknou kaštanového obočí. „Bronwena nás sleduje.“

Cítím, jak mi naskakuje husí kůže. „Bronwena?“

Její modré duhovky, o čtyři odstíny světlejší než mé fialové oči, se topí v očním bělmu. „Bronwena nás sleduje.“ Začne se pohupovat tam a zpět a její rty neustále opakují ta tři slova.

Chytím ji za ramena a kleknu si před ni. „Mamma, kdo je Bronwena?“
Její odpověď je stále stejná.

Pustím ji, naleju z konvičky šálek čaje a přiložím jí ho ke rtům. Snad ji to uklidní. Třeba bude nonna vědět, o koho jde.

Sotva si na ni vzpomenu, vejde do místnosti s hromadou prostěradel v náručí. Jako by tušila, že na ni myslím. „Je všechno v pořádku?“

Nechám mammu polknout ještě jeden doušek čaje. Jako vždy ji zázračně zklidní. Jakmile se přestane nervózně pohupovat v křesle, odložím šálek a odstoupím stranou, abych nonně pomohla roztáhnout prostěradlo vonící po vistirii a slunečních paprscích.

„Mamma říkala, že nás sleduje někdo jménem Bronwena. Nevíš, o koho jde?“

Prostěradlo nonně vyklouzne z prstů a zkroutí se po matraci až ke mně. „To nemám nejmenší tušení.“ Její ztuhlé prsty a pulzující zorničky ale tvrdí opak. Aniž by se na mě podívala, natáhne se pro gumu prostěradla, přitáhne si ho k sobě a zahákne za okraj matrace.

Mrknu zpět k oknu a nad bažinami v dálce zahlédnu vznášející se obláčky levandulového dýmu z ohnišť, která v noci lidé v bažinách rozdělávají, aby se ohřáli. „Myslíš, že to je někdo z Raxu?“

„Z toho, co víme, je to nejspíš někdo, kdo žije jen v Agrippinině hlavě.“

Srdce se mi rozbuší jako vždy, když si uvědomím, jak mamma kvůli odříznutým špičkám uší přišla o rozum.

Nesnáším krále Marca za to, že přiměl mého dědečka svou dceru tak hrozně potrestat. Svého dědečka ale nesnáším ještě víc. Za to, že se tomu rozkazu nevzpříčil a nechránil svou krev a rodinu.

„Máš pravdu. Ale aspoň pro jednou řekla smysluplnou větu.“ Přemýšlím, jestli by Bronwena mohla být někdo ze Světlozemě nebo jednoho z přílehlých království. „Taky ještě říkala něco o tom, že je čas.“

Nonna navléká věkem zežloutlou a prořídou péřovou přikrývku do béžového povlaku vyspravovaného už tolikrát, že jeho povrch připomíná topografickou mapu.

„Fallono Rossiová!“ Hlas volající mé jméno zahřmí dokořán otevřeným oknem maminčina pokoje a zachvěje úponky vistirie, které se sápuou po celých třech stěnách našeho domku.

Spěchám k oknu a na rtech už mi září úsměv, protože ačkoli jsem ho už dobré čtyři roky neslyšela říct mé jméno, ten hlas dobře znám.

Opřu se předloktím o parapet, usměju se na návštěvníka, který na mě zírá se zakloněnou hlavou, a podívám se do jeho očí modrých jako blyštivá ranní rosa. „Ty ses vrátil!“

Na tvářích princova doprovodu se objeví úšklebky, když uslyší můj hlas plný euforie a radosti. Mně je ale jedno, co si o mně jeho přátelé myslí. Jediné, na čem mi sejde, je, co si o mně myslí Dante.

Když jsme vyrůstali, vždy jsem čekala, že mě dřív nebo později zavrhne, ale neudělal to.

„Jsi ještě krásnější, než si tě pamatuju.“

Zasměju se a všimnu si, jak se faeský gondoliér snaží vyvažovat hou-pající se loďku, na které stojí Dante a po jeho boku v sametových křeslech posedávají dva velcí muži, jeho doprovod. „Přijel jsi domů natrvalo, nebo jen na návštěvu kvůli bratrovým zasnubám?“

„Natrvalo.“

Ty čtyři roky, co jsme se neviděli, mu neskutečně sluší. Ramena mu zmužněla, ve tváři má mnohem ostřejší rysy a hnědé vlasy spletené do malých copánků mu narostly mnohem delší. Sahají mu teď až po drahokamy lemovanou rukojeť meče, který má připnutý na zdobeném koženém opasku. Jediné, co se na něm nezměnilo, jsou jeho modré oči a snědá pleť.

Palcem si ukáže přes rameno. „Moje kasárny jsou hned naproti vašemu domu, seňorito Rossiová.“

„Jak příhodné.“

Cítím, že mi někdo stojí za zády. A protože vím, že mamma nedokáže vstát, musí to být babička.

Dante se ukloní. „Señoro Rossiová, vypadáte skvostně jako vždy.“

Ušklíbnu se nad jeho lascivností.

„Vítejte zpět doma, Altezzo. Doufám, že vaše cesta na sever byla příjemná.“

„To byla, děkuju. Kdyby někdy přišla válka, máme teď na své straně skvělé spojence.“

„Válka přijde.“ Ačkoli je mamčin hlas tichý, Dante musel její slova zaslechnout, protože se mu náhle sraší čelo.

Čistokrevní zkrátka mají nepřekonatelný sluch.

Celá se začervenám hanbou za to, co mamma pronesla. Doufám, že Dantovi její zlověstný šepot unikl, ale i tak raději změním téma. „Ráda bych si poslechla o tvé cestě, Dante.“

Nonna na mě výchovně mlaskne.

„Princci Dante,“ opravím se a otráveně protočím panenky. Dante je sice princ Světlozemě, ale především je to můj přítel.

To on jako malý chlapec přesvědčil svého bratra, aby mě v den, kdy jsem se spřátelila s mořským hadem, nenechal odvést na královský hrad k výslechu.

A byl to taky on, kdo mě v úzké uličce večer před svým odjezdem na velkou plavbu do království Ledozemě poprvé políbil.

Dantovu tvář ozáří pruh bílého světla. „Rád tě potěším svým vyprávěním, má drahá Fallono.“

„Tak za mnou přijď, až budeš mít čas.“

„Kde tě najdu?“ Chytne se lakovaného dřevěného okraje gondoly a celá loďka se rozhoupe, když se z ní vykloní za mnou.

„Poptej se po mně. Všichni ve Světlozemi vědí o každém kroku pověstné zaklínačky hadů.“ A zatímco faeský gondoliér kormidluje loďku pryč od nabřeží, zavírám okno mamčina pokoje.

Jeden z Dantových společníků ho musel hned informovat, kde pracuju, protože na dálku vidím, jak se mu z tváře vytrácí úsměv. Nejspíš mu už nezmínil, že tam obstarávám žaludky a játra našich klientů, ne jejich spodnější partie.

„Nikdy si tě nevezme, Fallono.“ Nonnin hlas smaže úsměv z mých rtů.

„Já se taky nechci vdávat.“

„Tak co chceš, být jeho nevěstkou?“

Zakloním hlavu a tvář se mi zkříví znechucením. Nikdy jsem neměla nic proti ženám, které prodávají svá těla – mám mezi nimi dokonce spoustu přítelkyň –, ale tohle bych nikdy... to bych *nikdy* neudělala. Na svou rodinu jsem snesla dost hanby už jen tím, že jsem se narodila.

„On ale není král.“ V ruce mačkám cíp vlněného přehozy, kterým jsem mamince přikryla vyzáblá stehna.

„Možná. Ale princ se nemůže oženit s obyčejnou ostrovankou. Tedy pokud si chce zachovat svůj titul.“

Cítím, jak se na mě nonna dívá, ale nestřetnu se s jejím pohledem. Na to jsem moc rozzuřená a otrávená a...

„Fallono, odevzdej své srdce jinému muži.“

„Mé srdce nikomu nepatří, nonna.“

Povzdechne si, jako by chtěla říct ještě něco. Určitě by to bylo něco moudrého, ale já teď na moudra nemám náladu.

„Přijdu pozdě do práce.“ Políbím mammu na tvář, ale nonnu ne, proklouznou kolem nonny dolů po točitém schodišti a vnořím se do stínů Tarelexu.

Nonna tvrdí, že mě stíny chrání, a možná má pravdu. Ale taky mě dělají neviditelnou, a já chci, aby mě Dante viděl.

KAPITOLA 2



Být vodní fae a nevládnout pražádnou magií je skličující osud, k tomu ještě v případě, kdy žijete na ostrově posetém špinavými loužemi. A navíc v den trhů.

Západní molo se hemží námořníky, kteří tu vykládají zbytky všeho, co se neprodalo v královském přístavišti. Otlučené ovoce, nahnílou zeleninu, zkyslé mléko, zasmrádlé rybí maso a pytle s obilím napadeným hmyzem. Ale polokrevní to beztak všechno před soumrakem rozeberou. Hladový žaludek si nevybírá.

Obejdu páchnoucí louži a vyhrnu si dlouhou sukni, aby se mi omylem nevyválčila v něčem, kvůli čemu bych ji pak musela hned vyprat. Ačkoli jsem hrdou majitelkou trojích šatů, nevládnou magií, takže si musím prádlo prát ručně.

Praní je na mém seznamu činností, které nesnáším, hned vedle převlékání povlečení ve Dně džbánu, což musím dělat vždy, když lidská služebná Flora zůstane doma, aby se věnovala některému ze svých dvacíti potomků.

Pověstnou krčmu, navštěvovanou celou světlozemskou armádou a nespočtem vznešených Tarecuořanů, vlastní Sybillini rodiče. Mnohokrát už zvažovali, že by najali druhou služebnou, ale lidé mají sklony ke lhaní a krádežím a fae, a stejně tak i polovičatí, mají zase sklony k nedůvěřivosti.

Mám tři námořníky, kteří nakládají prázdné bedny na plavidlo, jež se ani trochu nepodobá ladným gondolám – naopak, je robustní jako rybářský člun.

Jeden z nich zahvízdá, čímž upoutá pozornost druhých dvou, a všichni se za mnou otočí. „Jak dlouho ještě necháš mé dychtivé srdce čekat, Fallono Rossiová?“

Zavrtím hlavou nad Antoniho šaškárnami, ale jeho neúprosná vytrvalost mě přiměje se pousmát.

„Copak, Beryl a Sybill tě zase odmítly?“

Antoni se honí za vším, co má sukni. Slyšela jsem o něm, že se už vyspal snad s půlkou Světlozemě – a to jak s lidskými ženami, tak faeskými – a taky že je to velmi něžný milenec. Moje romantická duše by ale raději, aby můj první muž byl i můj poslední, a pochybuju, že bych já byla poslední, s kým se Antoni vyspí.

„Ani jednu jsem o ruku nepožádal.“

Pochopitelně. Protože jsou obě svolné s ním spát.

Doběhne mě a kráčí přede mnou pozpátku, zatímco já dál pochoduju rušným přístavištěm směrem k jasně osvětlenému hostinci. „Už jsem skoro našetřil dost na to, abych si koupil byt.“

„Tak to ti gratuluju.“

Zastaví se a donutí tak zastavit i mě, nakloní ke mně hlavu a oči se mu třeptají jak hvězdy na obloze nad námi. „Já nevtipkuju, Fallono.“

„To já taky ne. Mám za tebe upřímnou radost.“

„Myslel jsem tu žádost o ruku.“ Voní po slané vodě a rybích šupinách a zpod rozepnutého límce košile mu vykukuje trojúhelník opálené kůže.

„Chceš si mě vzít jen proto, že tě neustále odmítám.“

Rukou si prohrábne husté zlatavé kadeře obalené mořskou solí, která mu je kroučí kolem zakulacených uší. „Chci si tě vzít, protože jsi ta nejkrásnější a nejmilejší dívka v celé Světlozemi.“

Prsty sevru záhyby svých těžkých, vínově červených šatů. „Lichotky mě nepřesvědčí, abych souhlasila, Antoni.“

„A co by tě přesvědčilo? Perly? Přemůžu klidně všechny mořské hady v Marelucském oceánu, abych ti přinesl jejich poklady, když budu muset.“

Koutky úst mi ztuhnou, protože zní, jako by to myslel vážně. „Budu radši, když neskončíš uvězněný v jednom z jejich podmořských doupat.“

Ačkoli jsem do vody od onoho osudného dne na přístavním trhu znovu nevzkročila, jednou za čas, když se nikdo nedívá, pročísnu prsty

chladnou hladinu a zamumlám jméno, jež jsem dala růžovému hadovi. Jeho kůže je dodnes zjizvená zraněními, která mu nonna způsobila.

Vždy na zavolání přijde.

Je to samec. Pojmenovala jsem ho Minimus, což bylo trochu nešťastné, když přihlédnu k tomu, že samci mořských hadů jsou vždy větší než samice – a Minimus je navíc nezvykle velký i na samce.

„Tak nové šaty? Pověřím obchodníka, který prodává to nejjemnější hedvábí na celém ostrově Tarecuori.“

„Má láska není na prodej, Antoni. Musíš si ji získat.“

„A jak se získává tvá láska, Fallono?“

K molu náhle připluje vojenská gondola. Nemůžu si pomoci a pokukuju po ní, zda tam není Dante, ale vystoupí z ní jen šest cizích mužů. Pruhy faeských ohňů osvěčujících přístaviště se odráží od knoflíků na jejich uniformách a náušnic lemujících jejich špičaté uši. Pak můj pohled spočine na tváři, která mi je povědomá.

Kato, bělovlasý fae, často chodí k nám domů. Přijde mi, že chodí za nonnou, protože na ni zírá, kdykoli má sebemenší příležitost, ale ona tvrdí, že se stavuje jen proto, aby špehoval pro mého dědečka. Ano, Justus Rossi s námi sice nechce mít nic společného, ale přesto nás nechává sledovat.

Antoni vydá tlumený hrdelní zvuk. „Tak muž v uniformě? To jsem si mohl myslet.“

Obrátím svou pozornost zpátky na něj. „Co s mužem v uniformě?“

„Ale nic.“ Ustoupí, rty má pevně sevřené k sobě. Jeho tvář je pohledná a opálená. „Přeju ti příjemný večer, Fallono.“ A pak už odbíhá zpátky za svými přáteli.

Zamračím se na jeho vzdalující se siluetu. Co jako myslel tím mužem v uniformě? To vážně věří, že bych se provdala za vojáka? Protože ne. Nechci se provdat za nikoho.

Hned jak si to pomyslím, ale ucítím bodnutí viny za to, že lžu, protože dobře vím, že existuje muž, kterému bych své ano řekla bez sebemenšího zaváhání. Dante.

Zadívám se na stany rozprostřené po kasárenském ostrově naproti. Jsou prý pevnější a luxusnější než duhově zbarvené domy na Tarelexu. Ačkoli jsem od doby, co jsem nastoupila do Dna džbánu, dostala už nespočet nabídek, vojáci si do kasáren civilisty vodit nesmí. Sybill je

přesvědčená, že před námi skrývají nějaká vojenská tajemství, jenže ona zbožňuje všechny konspirační teorie skoro tak moc jako škádlení Foeba.

Sotva vykročím dál směrem k hostinci, zaslechnu výkřiky a hulákání. Nohy mi rázem ztuhnou a klouzavé podrážky se mi přišpendlí k dlažbě pokryté solí. Z vody se do vzduchu vyhoupne tyrkysový had a převrátí vědro s rybami. Srdce se mi zastaví, když sleduju úponky magie rašící v dlaních mužů kolem a jejich pozvednuté meče. Kolem šupinatého zloděje se rázem shlukne hrmící dav, připravený ho ve chvílce rozcupovat a upálit.

Vydám ze sebe tiché chraplavé „ne“, které se rozplyne ve večerním šumu, a vyrazím k okraji mola. Po dvou uspěchaných krocích se ale zastavím. Hruď mi v tu chvíli společně s korzetem svírá nonnino varování, abych svou náklonnost ke zvířatům před všemi skrývala.

Přitisknu si dlaň na klíční kost a snažím se uklidnit rychlý tlukot svého srdce, než přitáhne něčí pozornost. Pak ucítím divné svrbění na šíji, které mi říká, že mě někdo pozoruje. Snad to není moc velká skupina.

Otočím se a zjistím, že mě pohledem probodává Antoni a dvě ženy, které zrovna cpaly zeleninu do pytlů. Vidím, jak jejich rty nehlasně šeptají mou přezdívkou: zaklínačka hadů. Kdybych se nebála, že mě za to všichni proklejí, nechala bych si tu přezdívkou vyrýt do kůže.

Říkám si, co by si všichni pomysleli, kdyby zjistili, že hadi nejsou jediná zvířata, se kterými se přátelím. Každá kočka nebo ještěrka v celé Světlozemi teď ví, kde mě najít. Dokonce i myši, které většina fae i lidí vymetá košťaty nebo poryvy vzdušné magie z domů, mě často navštěvují. Nikdy je nevyhazuju, jen je vždy schovám, když se blíží nonna, aby nás nepřistihla, jak je krmím drobkou nebo hladím.

Jediní, kdo chová domácí mazlíčky, jsou obyčejní lidé. Pro fae je velmi vzácné, aby doma chovali domestikované zvíře. I to je jeden z důvodů, proč si myslím, že Rax nemůže být tak hrozné místo, jak se o něm říká.

Ozve se další šplouchnutí a rychle se podívám zpátky směrem ke kanálu. To ale jen nějaký muž vylil vědro vody.

Můj pohled zabrousí na rakocské území za vojenskými kasárnami, kde si všimnu nějakého pohybu. Na potemnělém písku tam stojí silueta postavy, sukně se jí vlní podél nohou. Rukou se chytí za turban na hlavě, jako by se snažila ochránit ho před poryvy větru.

I na tu velkou vzdálenost mi neunikne zvláštní lesk její kůže a očí. Prohlížím si ji pozorně celou dlouhou minutu a všimnu si, že za tu dobu zřejmě ani jedinkrát nemrkne. Je snad slepá? Slyšela jsem, že na podobné neduhy obyčejní lidé často trpí, jejich těla jsou totiž křehčí než ta naše, ale i tak mi to celé přijde zvláštní.

V uších mi zazní maminčin šepot, jako by stála přímo za mnou.

Bronwena nás sleduje.

Trhnu sebou a ohlédnu se, abych se ujistila, že za mnou není.

Společnost mi ale dělá jen potemnělá prázdnota.

Když se pak otočím zpátky, tajemná žena je pryč.

KAPITOLA 3



Až po okraj džbánu naleju šumivé faeské víno pro velitele Silvia Dargenta, muže, kterého nesnáším skoro stejně jako praní prádla.

To vlastně není pravda. Nesnáším ho ještě mnohem víc.

Giana, starší sestra Sybill, odloží na bar prázdný talíř. „Klidně mu to donesu, jen co se podívám, kolik pokojů je dnes obsazených.“

Podobně jako Sybill má i Giana tmavě hnědou pleť, která kontrastuje s barvou jejích stříbrně bílých očí. Dělí je od sebe šest desetiletí, a přesto mají obě dívky stejné rodiče. To je ve Světlozemi, kde věrnost obvykle netrvá navěky, docela vzácné. Čistokrevní se totiž dožívají kolem šesti až sedmi století a polokrevní tak o půlku méně. Naprosto chápu, že po tak dlouhé době musí jeden druhého začít unavovat.

Podívám se směrem, kde posedává velitel. „Donést mu víno na stůl ještě zvládnou, i když bych mu ho nejraději vylila rovnou do klína.“

Z kuchyně vyjde Sybill a nese veliký hrnec, ze kterého se valí pára vonící po tymiánu. „Komu chceš vylít víno do klína?“

„Silvioví,“ zamumlám skoro nehlasně.

Sybill pohrdavě odfrkne. „Představ si, jak bys byla bohatá, kdybys dostala měďák pokaždé, když se tě dotkne.“

Giana se zadívá na stůl, kolem kterého sedí velitel, Kato a tři další vysoce postavení úředníci a ládují se plátky kančího masa, které jim před chvílí donesla. „Pořád tě osahává?“

Chytnu džbán za ucho. „Kdybych začala účtovat všem vašim zákazníkům za to, že na mě sahají, už bych si žila na luxusním panství na Tarecuori.“

Sybill se zahihňá. Giana jen dál zírá na velitele, který si zrovna ze své zašpičaté brady utírá omastek.

„To je v pořádku, Gio.“

„Ne, to rozhodně není *v pořádku*“, vyhrkne Giana a podívá se na mě. „Caldrone, jak já tohle místo nesnáším!“

„To není pravda, nesnášíš jen ty fae, co sem chodí“, řekne Sybill a začne se proplétat mezi hlučícími stoly.

Giana zatím smete zbytky jídla z talíře. „Ano, jsou to zvířata.“

„Zvířata jsou náhodou moc fajn.“

Podívá se na mě a já mám chuť se za trest stípnout. Giana mě sice nikdy nesoudila, ale nic to nemění na tom, že polovičatí zvířata nemají v oblibě, pokud se tedy nebavíme o pečení s nějakou dobrou omáčkou. „Máš pravdu, naši zákazníci jsou mnohem horší.“

„Neházej nás všechny do jednoho pytle, Gio. Někteří z nás jsou výjimky, které potvrzují pravidlo“, najednou se opře lokty o bar Foebus.

Usměju se na mého oblíbeného blondátého fae. „Foebе, tebe jsem tu celý týden neviděla.“

Proplete si prsty a opře se jimi o zátylek, aby se protáhl. Nejspíš se sotva vyhrabal z postele. Foebus je noční sova, žije v noci. „Řešil jsem nějaké rodinné záležitosti.“

Zamračím se, Foebus přece svou rodinu nesnáší. Odstěhoval se z Tarecuori na Tarelex, jakmile jsme dokončili školu. „Rodinné záležitosti?“ Vezmu džbán a zvednu ho z baru.

„Ano, Flavia se totiž zasnoubila.“

„Tvoje sestra je zasnoubená? Za koho?“

„Za jednoho čistokrevníka.“

„Kterého?“ Ne že bych ve Světlozemi znala každého, ale čistokrevní se svými špičatými ušima utváří sotva dvacet procent celé populace, a protože jsem chodila do školy na Tarecuori, znám jména skoro všech čistokrevných rodin.

„Za Viktoria Surra.“ Foebus to jméno vysloví s dávkou znechucení v hlase a já se neubráním malému úšklebku.

Foebus se občas chová jako my polokrevní, i když má taky špičaté uši. Občas mám strach, že si svým chováním jednou vyslouží podobné zmrzačení, jaké musela protpřet má matka. Ale to by se musel dopustit

opravdu vážného provinění a přes všechnu svou oprsklost a neomalenost má Foebus čistou duši i srdce.

Pokývnu hlavou směrem ke stropu. „No, tvůj nastávající švagr zrovna s někým obcuje v pokoji přímo nad námi.“

Foebus na mě zírá a jeho zelené oči náhle pohasnou. „Do rezavejch kotlů.“

Ušklíbnu se nad jeho nadávkou, obejdu bar a nesu džbán vína k velitelově stolu. Dojdu k němu schválně ze strany, u které sedí Kato. Tajemství bych mu sice nesvěřila, ale alespoň se na něj můžu spolehnout, že mě nebude osahávat. „Budete si, pánové, přát ještě něco dalšího?“

Velitel si mě prohlíží svýma jantarovýma očima. Nejraději bych rovnou skočila do kanálu, abych ze sebe ten jeho chlípný pohled smyla, ale místo toho narovná ramena a nasadím úsměv.

Zapře se zády o opěradlo své židle, až pod jeho mohutným svalnatým tělem celá zaskřípe. Kdyby to nebyl takový mrzký degenerát, možná bych jeho vyrýsované tělo i obdivovala, ale na charakteru mi záleží víc než na postavě a velitelův charakter je snad ještě prohnilejší než ovoce, co se prodává dole na molu. „Jsi si vědoma, seňorito Rossiová, Justova přesvědčení o tom, že tu poskytuješ i další služby než jen servírování vína?“

Kato sebou škubne.

Já se ani nehnu.

„Můj dědeček je, co se mě týče, přesvědčen o spoustě hrozných věcí. Asi kvůli tvaru mých uší,“ usměju se na Silvia, protože máloco je víc odzbrojující než úsměv. Když se žena začervená, hned si s tím vědí rady, ale takový úsměv je akorát znejistí. „Věřím, že jste ho vyvedl z omylu a ujistil ho, že jediná stehna, která tu masíruju, jsou z kančího masa, na němž si tu tak rád pochutnáváte, veliteli.“

I když to nebyl pokus o vtip, Silviovi se pozvednou koutky úst v mírném pobavení. „Musíš být zatraceně dobrá masérka, protože se doslova rozplývají na jazyku.“

No, na tuhle poznámku jsem si tak trochu naběhla sama. „Pokud už nemáte další přání...“

„Schvaluje vůbec Ceresa, že pracuješ v podniku, jako je tenhle?“ Nakloní hlavu na bok, jako by se snažil zaostřit na něco za mnou, ale jeho pohled se mi zabodává do tváře, jako by se snažil prohlédnout skrze mě.

„A proč by to neměla schvalovat? Marcello a Defne mě berou jako vlastní dceru. Navíc babička podporuje finanční nezávislost.“

Jeden z velitelových spolustolovníků si odfrkne. Pro všechny osvícence jsou u nás ženy stále jen podřadnými občany.

„A té jsi dosáhla?“ Silviovy rty se třpytí vrstvou vepřového sádla.

S žádným kancem jsem se ještě nikdy nesblížila, daří se jim totiž jen v divočině v Tarespagii a já je nikdy nepotkala jinak než rozčtvrcené a naložené v solném láku. Jsem si ale jistá, že bych jejich společnost ocenila tisíckrát víc než společnost tohoto muže.

„No, seňorito Rosssiová?“ Pomalu si olízne rty. „Jsi snad finančně nezávislá?“

Protože sám moc dobře ví, že nejsem, ani se neobtěžuju mu odpovídat.

„Budete si přát ještě něco dalšího?“ Můj hlas už není sladký jako med, ale trpký jako nezralé švestky.

„Ne, to bude vše, Fallono,“ kývne jako vždy zdvořile Kato.

Poryv vzduchu se mi opře o kůži a ohlásí tak příchod nového zákazníka. První známkou, že jde o někoho neobvykle významného, je moment, kdy nevěstky usazené na klínech potenciálních zákazníků přestanou šepat sladké lichotky do jejich špičatých uší a zpozorní.

„Zbožňovaný princ Světlozemě se vrátil!“ Silvius se stále opírá o svou židli, ale svůj pohled už našťestí nevěnuje mně.

Otočím se a spatřím Dantovu siluetu rýsující se ve vchodu do hostince. Zlaté ornamenty náhodně zdobící hustý porost jeho rasta copánků se třpytí stejně zářivě jako ozdoby dekorující jeho dlouhé špičaté uši.

„Prosím,“ mávne rukou vzduchem, „nepřerušujte kvůli mně své radovánky.“

Hostincem se znovu rozezní šum a mně se rozbuší srdce, jakmile se pohledem střetnu s tím Dantovým a všimnu si, jak se na mě usměje. Vydám se směrem k němu a srdce mi buší jako o závod. Už se chystám radostně vykřiknout „tys mě našel!“, když si uvědomím, že jeho návštěva tady se mnou nemusí mít vlastně nic společného.

Při tom pomyšlení vystřízlivím. „Vítejte ve Dně džbánů, Altezzo.“

Jeho společníci – zlomyslný zrzek Tavo a flegmatický blondák Gabriel – vejdou za ním a začnou pohledem pročešávat dav. Jeden hledá zábavu, druhý se má na pozoru před potížemi.

Jako každý večer jsem si i dnes sepnula vlasy, aby mi při práci nepadaly na krk a do očí. Jak tu ale stojím před Dantem a jeho pohled zkoumá mé rysy, trochu toho účesu lituju, protože zbytečně zvýrazňuje kulatý tvar mých uší.

Přemáhám svou nervozitu. Odkdy mi na tomhle záleží? Protože nezáleží. Stejně jako na tom nesejde Dantovi, jinak by za mnou přece nepřišel. „Jen vy tři, víc vás nepřišlo?“

„Ne.“

Odrhnu oči od objektu svého zájmu a podívám se na stůl vedle toho velitelova v zadní části hostince, který je vyhrazený pro vzácné hosty a v případě jejich zájmu se od zbytku hostince dá oddělit hutným samotovým závěsem.

„Odkdy tu pracuješ, Fallo?“ zeptá se Dante, když se rozejdeme ke stolu. Na své holé kůži cítím teplo jeho těla.

„Od promoce.“ Dívám se raději na zem před sebe, abych omylem nezakopla o nějakou nataženou nohu nebo se nesrazila s procházející nevěstkou.

Muži kolem velitelova stolu včetně Silvia se rázem všichni postaví a ukloní.

„Pohov.“ Dante zřejmě stojí přímo za mnou, protože na krku cítím jeho teplý dech. „Doufám, že nás dnes večer budeš obsluhovat ty, Fallono.“

Otočím se k němu čelem. „No, je to koneckonců moje práce.“

„Tvoje jediná práce tady?“ Jeho pozvednuté obočí zdůrazňuje, na co myslí.

„Ano, Dante. Moje *jediná* práce tady. Obletování mužů v jiných ohledech přenechávám profesionálkám.“

„Dobrá,“ odpoví hlasem stejně sladkým jako jeho úsměv.

Jak tam tak spolu stojíme a jeho pohled se upírá do mých očí, přestanu vnímat dav, který nás obklopuje. Jazykem si olízne spodní ret a já si vzpomenu na temnou uličku, ve které mi kdysi splnil jeden z mých dětských snů.

Kolem boku mě najednou obejmě hubená ruka. „Vypadáš dnes naprosto skvostně, Dante.“ Sybillin hlas mě drsně vytrhne ze vzpomínek a přeneseme mě zpět do vlahé krčmy. „Překvapuje mě, že ti pod tíhou všeho toho zlata ještě neupadly uši.“

Dante ode mě odtrhne pohled a usměje se na Sybill. „A mě překvapuje, že z těch všech svých žertíků ještě nemáš rozeklaný jazyk.“

Sybill se z plna hrdla zasměje, zatímco já jsem stále v transu a zmužu se sotva na to, abych se pousmála.

„Tak co dnes máme na jídelním lístku, Sybill?“

„Jako hlavní chod pečeného kance s kdoulemi, dušenou pakambalu nebo těstoviny linguine s maminčinou vyhlášenou lilkovno-smetanovou omáčkou.“

Dante se ohlédne na své společníky, kteří už jsou usazení na svých místech s roztaženými stehny a opřenými zády. „Tak si dáme od každého jednu pořádně bohatou porci. Návrat domů byl opravdu vyčerpávající.“

Když kolem stolu projde Beryl, jedna z velmi oblíbených polokrevných nevěstek ve Dně džbánu, Tavo na ni zavyje jako vlk. Chytne ji za bok a přitáhne si ji na klín, až jí při tom rychlém pohybu poskočí poprsí. Zatímco já bych ho za takový pokus už asi vzteky kousla, Beryl se jen sladce zahihňá. A hihňá se dál, zatímco jeho ruka šmátrá pod její vpředu nařasenou sukni odhalující její hezky tvarované nohy.

„Za chvilku vám to přineseme,“ řekne Sybill a snaží se mě odtáhnout pryč. Já ale stojím jako přikovaná k zemi, očarovaná Dantovou štiplavou růžovou vůní.

K Dantovi se jako had, jenž zavětril čerstvou krev, náhle přivine Katriona. Je to, na rozdíl od ostatních zdejších profesionálek, kurtizána. Jinými slovy si místo měďáků nechává platit ve stříbře a místo toho, aby se tu promenádovala polonahá, nedává své zboží na odív nikomu, kdo jí nezaplátil.

Její nehty zdobené drahokamy přejedou přes bílou uniformu, která obepíná Dantovu svalnatou hrud', a přes zlaté lemování jeho vysokého límce. „Vítejte zpět doma, Altezzo.“

Obvykle Katrionu obdivuju za to, jakou si pro sebe vyšlapala cestičku, teď mám ale chuť ji přiškrtit zdobeným náhrdelníkem, který jí ladí s vínovými šaty.

Sybilliny prsty se mi varovně zaryjí do pasu. Ještě že nevládnou žádnou magií, jinak už bych nejspíš kouzlem přitáhla džbán s vodou a vychrstla ho Katrioně na její blondáté kadeře.

Dante chytí Katrioninu toulavou dlaň a odtáhne ji. „Katriono.“

Můj vztek se trochu zklidní.

Ačkoli už spala s většinou Světlozemě, vím s jistotou, že s princem ne, protože je to nejen zkušená kurtizána, ale i pořádná drbna. Občas se divím, že s ní vůbec ještě někdo vleze do postele, když se o ní ví, jak má proříznutou pusu. Ve Světlozemi je to ale uznávaná profesionálka a čistokrevní si vždy chtějí dopřát jen to nejlepší.

Když vidím, jak si Katriona získá Dantovu pozornost tím, že mu něco zašeptá do ucha, a jeho pohled se upře na jejich propletené prsty, zatnu zuby. Možná se bránil tomu, aby ho osahávala, ale to, že se drží za ruce, mu evidentně nevadí.

Hrudí mi opět projede vlna žárlivosti.

„Fallono,“ vyhrkne Sybill potichu, „do kuchyně. Hned.“

Sybill se mnou znovu trhne, aby mě odtáhla pryč, a tentokrát už se jí neubráním.

KAPITOLA 4



„Fallono, on to dokázal, zvládl to!“ vrazí Foebus s hlasitým křikem ke mně domů.

Zvednu pohled od tuřínových slupek, kterými je pokrytý celý kuchyňský stůl. „Kdo zvládl co?“

„Dante. Překonal kanál!“

Srdce mi vyskočí až do krku, protože dno kanálu, který od sebe dělí ostrovy Isolacuori a Tarecuori, tvoří Filiaserpens – podvodní příkop, do kterého se vhazují disidenti. Mořští hadi je pak vždy neomylně lapí a stáhnou do hlubin.

Vzhledem k tomu, že bytosti fae můžou zemřít jedině nesmírným stářím nebo pokud je jim setnuta hlava železnou či ocelovou čepelí, představuju si, že mnozí z nich teď leží v hlubinách tohoto příkopu, v bezvědomí, ale naživu, a hadi jim zaživa znovu a znovu oškrabávají z kostí maso, které jim následně doroste zpátky, jak se jejich tělo regeneruje. Je to strašně nemilosrdný způsob mučení, kterým král země vyhrožoval i nonně, když kdysi dala přednost mé matce před mým dědečkem.

Dodnes se mi nesvěřila, jak se jí před ním podařilo uniknout. Občas se snažím to téma před ní nakousnout, ale vždy jí to akorát potemní náladu, takže na ni nenaléhám.

„Dolto,“ utrousí nonna mezi zuby urážku a začne oškrabávat slupky z malého svraštělého tuřínu s ještě větší vervou.

Chci se Danta zastat a říct, že to přece není žádný šílenec, ale je tomu skutečně tak? Riskoval přece život pro trůn, který jeho bratr zdědil po bitvě Primanivi před dvaceti lety. Marco čekal celé století,

aby na něj mohl usednout. Neumím si představit, že by se ho za svého života vzdal.

„Je to královský přechodový rituál, Cereso,“ připomene Foebus mé babičce, ačkoli pochybuju, že by na to zapomněla. „Teď má Dante plné právo usednout na trůn.“ Jeho zelené oči mrknou směrem k otevřeným vchodovým dveřím, aby zkontroloval, jestli nás někdo neposlouchá. Přát králi neštěstí je totiž zrada a mohl by za to skončit na dně zmíněného příkopu.

Náš blankytný dům stojí na jihozápadním okraji ostrovů Tarelex a máme tak jen dvoje sousedy – všichni jsou teď ale buď v práci, nebo ve škole.

„Tedy jen pokud by se něco přihodilo jeho bratrovi,“ doplní Foebus. „U všech kotlů, ať se to nestane.“

Složila jsem Foebovi a Sybill přísahu pravdomluvnou solí, že kdyby někdy kdokoli z nich dvou skončil na dně Filiaserpens, vrhnu se tam za nimi. To přece přátelé dělají, obzvláště pokud jsou to zaklínači hadů jako já.

Foebus prsty zabubnuje o futra dveří. „Tak jdeš, nebo co?“

Vstanu tak prudce, až se koleny bouchnu do stolu. Vykročím za Foebem, ale pak se otočím na nonnu. „Jdeš taky?“

„Abych přihlížela, jak se z pyšného mládence stane ještě namyšlenější muž? To si klidně nechám ujít.“ Babiččiny oči se dál upírají na hnědavé slupky, které pokrývají náš poničený stůl.

„Ale nonna. Dante přece není jako jeho bratr. Marco se s polovičatými nepřáteli, ale Dante...“

„Marco kdysi dávno měl mnoho přátel mezi polokrevnými. Moc změní každého. Na to nikdy nezapomínej, Fallono. Ty taky, Foebe.“

„Samozřejmě, madam.“

Nedokážu si představit, že by se krutý a nemilosrdný faeský král kdy mohl přátelit s kýmkoli, kdo nemá dlouhé špičaté uši, ale nonna chodí po tomhle světě už tři století, zatímco král Marco sotva jedno a půl. Zнала ho dávno předtím, než na jeho hlavu posadili korunu ze zlatých slunečních paprsků.

„Fal-lo-no!“ Foebus schválně oddělí slabiky mého jména a do jejich rytmu podupává nohou. Má mnoho cností, ale trpělivost mezi nimi není.

„Už běžím!“ vklouznu rychle do bot a upaluju za ním.

Běžíme úzkými dlážděnými uličkami a přebíháme po dřevěných mostech Tarelexu směrem k širším, sluncem zalitým ulicím a skleněným mostům tarecuorských ostrovů, kde jsou všechny květiny zářivější a vzduch čistší.

O dvacet minut později už se prodíráme východním přístavem a lokty si prorážíme cestu davem všech, kdo sem přišli složit poklonu princově odvaze. Ve vzduchu se vznáší vzrušení a malí skřítkové.

Někteří z nich poletují nad hlavami svých pánů, oblečení do stejných hedvábných a kožených oblečků jako jejich majitelé. Ostatní, ti bez pout, vzrušeně bzikají nad vlnící se tyrkysovou hladinou Marelucského oceánu, v bezpečné výšce, kde jim nehrozí, že by se stali hadí svačinou.

Pach teplé krve a rybích vnitřností se tu mísí s květinovými a citrusovými vůněmi čistokrevné čtvrti. Na rozdíl od našeho ošuntělého přístaviště jsou zdejší dlažební kostky vydrhnuté, až se stříbrně lesknou, a protože dnes není den trhů, jsem trochu zaražená divným zápachem, ze kterého se mi zvedá žaludek.

„Podívej, jak je veliký, mami!“ Polokrevné dítě drží v rukou tlustý bílý steak, veliký jako obě jeho dlaně dohromady a lesklý jako oholená pleš.

Jeho matka přiloží dlaň na svou tvář. „Bůh žehnej princí Dantovi.“

Taky se chytím dlaní za tvář, ale ne z vděčnosti. Zděšením. Protože bílé maso lemují růžové šupiny.

Ustoupím o krok zpět, zapomínám, že jsem obklíčená davem, a nechtěně někomu šlápnu na nohu. Slyším zamručení a někdo do mě strčí.

„Fallono?“ svráští Foebus obočí. Přistoupí ke mně a chytí mě za ruku, kterou si mnu kousavou látku své sukně. „Co to do tebe sakra vjelo?“

Snažím se polknout, ale knedlík žalu mi doslova vysušil hrdlo. Foebus neví o mém přátelství s Minimem. Vlastně nikdo neví o mých tajných nočních schůzkách s tím hadem, kdy ho každou noc krmím zbytky a hladím po šupinách a jeho krásném rohu.

Nikdo o tom nesmí vědět.

A teď už se o tom ani nikdo nikdy nedozví, protože...

Spodní ret se mi rozklepe, a tak si ho skousnu zuby.

Slyším, jak Foebus znovu říká mé jméno, ale nedokážu na něj reagovat. Mé utrpení mě v tu chvíli celou ochromí.

„Fallono, co se...“

„Kdo? Kdo ho zabil?“ zamumlám.

„Koho?“

Najednou se ozve hlas strážného, který stojí přímo uprostřed celého davu. „Prosíme ty, kteří už dostali svůj kus hadího masa, aby se přesunuli dozadu a uvolnili průchod těm, na které se s královskou obětí ještě nedostalo.“

V hemžícím se davu najednou zahlédnu třpytící se zlato na hnědých copáncích a dokonale tvarovanou paži lesknoucí se bronzem a odlesky potu a mořské soli, jak máchá vzduchem širokým stříbrným sekáčkem a nemilosrdně odsekává kusy masa ze zbytku těla mořského hada.

Chci utéct.

Nejraději bych se rozbřečela.

Místo toho ale spustím svou dlaň, brada se mi stále třese, vymknu se Foebovi ze sevření a začnu se prodírat davem fae a polovičatých před sebou.

Za ta léta znám všechny bílé jizvy na Minimově těle z paměti. Má jich celkem pět – čtyři od lián, kterými ho poranila nonna, a jednu od zranění, které mu svým rohem způsobil jeden z jeho hadích soukmenovců.

Poznala bych je všechny poslepu. Pokaždé když se setkáme, hladím ho po těch zacelených ranách, které utvářejí mezery mezi šupinami na jeho bílé pružné kůži. Kéž bych tak měla schopnost ho uzdravit, jako to on kdysi udělal pro mě.

Kato stojí před princem a snaží se mezi ním a davem udržovat odstup. Když zahlédne, jak se k němu blížím, nenápadně zavrtí hlavou. Myslí si snad, že bych Dantovi ublížila za to, že zavraždil zvíře? Navzdory svému zoufalství a znechucení bych nedokázala ublížit člověku, a to jakékoli rasy, o nic víc než zvířeti.

Foebus mi položí dlaň na záda a pošeptá mi do ucha: „Pojďme.“

Ačkoli si jeho opory cením, nemůžu teď odejít.

Nejdřív se musím přesvědčit osobně.

Očima přejíždím po zkrouceném těle mrtvého hada – hledám jizvy a praskliny mezi růžovými šupinami, ale žádné nevidím. Pro jistotu ještě jednou přejedu celé tělo pečlivým pohledem. I když je tenhle had podobně dlouhý i silný jako Minimus, není to on. Po tváři mi stékají slzy úlevy a zároveň slzy studu, že se mi tak ulevilo.

Rychle si slzy otřu z tváří a doufám, že si jich nikdo nevšiml. Dante mě ale sleduje.

Zamrkám a začnu se otáčet pryč, když vtom vedle prince zakotví gondola, ze které vystoupí faeský královský léčitel, humpolácký muž ve svém tradičním černém hábitu.

Dante podá sekáček jednomu ze svých mnoha strážců a pak dojde k léčiteli, který stojí tak blízko u mě, že spočítám i zlaté náušnice, kterými má ověšené své dlouhé špičaté ucho – je jich přesně třicet. Každou z nich zdobí malý léčivý krystal, takže je má všechny šikovně po ruce, když pečuje o své pacienty.

Dante mě pozoruje a na čele se mu rýsuje dlouhá vráska. Stejně jako Foebus i on musel vycítit, jak se v tu chvíli trápím, protože moc dobře ví, jak špatně snáším krutost na zvířatech. Pomalu se otočí a ukáže léčiteli svá holá záda. Z hluboké trhliny v kůži, která mu lemuje lopatku, mu dolů po páteři přýští krev.

„To zvíře mě napadlo jako první,“ říká Dante, a ačkoli nevysloví mé jméno, vím, že jeho slova patří mně.

I když mě pálí oči, neodvážuju se je zavřít a upřeně sleduju jeho krvavou ránu.

Dante zaútočil v sebeobraně.

Zaútočil v sebeobraně, opakuju si.

Když se ohlédnou zpět na zbytky těla mořského hada, můj žal je o něco menší. Vlastně můj žal zklidnilo už to, když jsem se přesvědčila, že to není Minimus.

Sobec.

Jsem příšerný sobec.

Léčitel mezi prsty sevře ohnivě rudý krystal a přejede dlaní po Dantových zádech, až se z princovy snědé kůže začne řinout pára a jeho rána se začne zacelovat. Jakmile je rána kompletně zacelená, mohutný léčitel se Dantovi pokloní. Když se pak vydá zpátky ke své lodi, jeho pohled se upře na mě.

Hledá snad něco, co by mohl vyzradit Justovi Rossimu? Nějaký inkriminující materiál?

Odtrhnu od něj oči, než stačí zmerčit cokoli podezřelého, a upřu pohled směrem k největšímu klenotu Světlozemě – velkému zámku rodiny

Regiů ze skla a mramoru, obklopenému průzračnými kanály a zlatými mosty, jenž se rýsuje na svém vlastním ostrově. *Isolacuori*. Bušící srdce našeho království.

„Foebé,“ kývne Dante na mého společníka a potřese mu rukou svými zakrvácenými prsty. „Odveď ji odsud prosím pryč.“

Foebus mě rukou chytí za pas. „Přesně to jsem chtěl udělat.“ Když se pak prodíráme zpět hladovým davem, Foebus si dlouze a hluboce povzdechne a pak mě políbí na čelo. „Tvé srdce nás jednou dostane do pěkných potíží.“

„Nás?“ pozvednu udiveně pohled.

„Přesně tak. *Nás*. Tebe, mě a Sybill. V dobrém i zlém. Do konce našich předlouhých životů. Složili jsme přece pokrevní přísahu, pamatuješ?“

Bohové, jak já ho zbožňuju. Obejmu ho kolem pasu a pevně přitisknu k sobě. „Nonna se mýlila,“ zašeptám, jakmile se odtrhneme stranou od davu.

„V čem?“

„V tom, že překonání kanálu Danta změní. Vůbec není namyšlený. Vypadal spíš, jako by byl plný lítosti. Což jen utvrzuje moje přesvědčení, že moc nemusí změnit *každého*.“

KAPITOLA 5



Dny utíkají bez dalšího zabíjení hadů – a bez Danta. Doufám, že jsou to Marcovy blížící se zasnuby a další státnické povinnosti, co mého prince drží stranou, a ne nějaké tajné milostné schůzky.

Kdykoli nejsem dostatečně zaneprázdněná, začne se mi v hlavě v depresivní smyčce přehrávat vzpomínka na Katrioniny prsty přejíždějící po jeho hrudi, takže se všeobecně snažím mít *neustále* napilno, abych si mysl zaměstnala jinak. Když zrovna nejsem v práci nebo nepomáhám nonně obstarávat domácnost, nechávám se pohltit knížkami.

Čtení dřív patřilo k oblíbeným volnočasovým aktivitám mé matky, a možná proto přirostlo k srdci i mně. Ovšem místo toho, abych si příběhy četla v duchu pro sebe, předčítám je matce nahlas.

„A tak spolu žili navěky šťastně a svobodně,“ zavřu knihu vázanou v kůži, v níž se odehrává příběh dvou fae ze zneprátelených království, kteří překonali své rozdílnosti a přesvědčení a nakonec našli způsob, jak být spolu.

Stránky té knihy jsou ošoupané, jak jsem jimi často listovala, a hedvábná nit, která drží celou vazbu pohromadě, se dole u desek rozplétá. Nonna říká, že *Příběh dvou království* byl maminčinou nejcennější knihou. Nevím, jestli je to pravda, protože maminka nikdy nedává najevo emoce, ale moje nejoblíbenější kniha to určitě je.

„Už zase tahle?“ začne se nonna posmívat jako ostatně vždy, když vejde do pokoje během našich předčítacích seancí. „Samozřejmě že ji taky musíš mít nejraději.“

Nonna tvrdí, že jsem snílek, ale co jiného mi zbývá? Když přestanu snít, jsem zpět u své matky, která odevzdala své tělo muži, jenž byl pod její úroveň, a u své babičky, která odevzdala své srdce muži, jenž je pomstychtivý. Moje realita je příliš srdcervoucí. Alespoň mám v životě Sybilliny rodiče. Jejich láska je oproti tomu nádherná.

Sybill mé notoricky romantické duši nefandí a tvrdí, že mám nerealistická očekávání. Což je zrovna od dívky, která žije v rodinném kruhu jak vystřiženém ze splněného snu, trochu ironické, jenže ti, kdo mají vše, si své štěstí často plně neuvědomují.

„Bronwena nás sleduje,“ ozve se tichý šepot z maminčiných rtů zrovna ve chvíli, kdy vrátím knihu na její místo na malé policičce hned vedle hladkého těžítka s vytesaným písmenem V.

„Kdo je Bronwena, mamma?“

Přejeďu palcem po rýhách v těžítku, přistoupím k oknu a zadívám se na hnědý kanál, jehož hladina se leskne zlatou barvou zapadajícího slunce. Najednou ztuhnou, protože pod větvemi cypřiše zahlédnu postavu – ženu s turbanem na hlavě, v šatech černých jako stín, který ji obklopuje.

Mohla by to být ta samá žena, kterou jsem zahlédla, když jsem před pár dní večer byla na molu?

Má stejnou postavu, dokonce je i stejně oblečená. Mžourám na ni, snažím se ve tmě rozeznat její rysy, ale mou pozornost náhle upoutá gondola proplouvající pod naším oknem. Cítím, jak se na mě upírají pohledy mužů, co se na ní plaví, a slyším, jak na mě zezdola jeden z nich volá, jestli budu dnes večer ve Dně džbánu, protože on prý ano.

Mám chuť je všechny i s jejich lodí odfouknout pryč.

Než mi stihnou zmizet z dohledu, je pryč i záhadná žena.

Stisknu malé těžítko, které teď svírám v dlani. „Mamma, byla ta žena na břehu Bronwena?“

Ticho.

„Mamma?“ zamávám jí rukou před obličejem, ale ona už je ponořená zpět v hlubinách své zjizvené mysli.

S povzdechem dojdou zpět k policičce a vrátím kamenné těžítko na místo vedle maminčiny knihy. Pár minut v tichosti zírám na rytinu písmene V a přemýšlím, co by asi tak mohlo znamenat. Vyhrabala jsem ho kdysi z jedněch maminčiných šatů, když jsem konečně vyrostla dost na to,

abych mohla zdědit její šatník. Nonně jsem řekla, že je to těžítko moje, jinak by ho totiž vyhodila.

Nejde o to, že by babička nebyla empatická – protože to je –, ale domnívá se, že by minulost mohla mamince ještě víc ublížit, a tak se snaží ji před ní celou skrývat.

Těžítko se mi rozplyne před očima, když si znovu vybavím postavu té raxské ženy s turbanem. Měla bych za ní jít? Představa cesty do země smrtelníků mě zároveň děsí i láká. Nonna by mě tam samozřejmě nikdy nepustila, ale je mi dvaadvacet. Už nepotřebuju její svolení. Potřebuju jen nějaké peníze a propustku na loď, která pendluje mezi naším přístavištěm a bažinami.

Nějaké peníze bych měla, ale získat propustku už bude složitější. Musela bych totiž mít k cestě na území Rakocci pádný důvod, ale pochybuju, že faeští strážníci, kteří propustky rozdávají, budou hledání neznámé raxské ženy jménem Bronwena považovat za pádný důvod.

Akorát by takovou žádost nahlásili mému dědečkovi, který by byl nejen silně proti, ale nejspíš by nonnu pěkně pokáral, ať na mě dohlédne.

Všimnu si šplouchnutí žlutého hadího ocasu, který se mihne nad hladinou, a tlukot mého srdce se na chvíli rozechvěje stejně jako zpěněné vlnky, které ocas na hladině vytvoří.

Mohla bych zavolat Minima a chytit se ho za jeho roh, aby mě přenesl na druhý břeh. Jenže co kdyby mě místo toho odtáhl do svého hadího doupěte? Nebo bych mohla pádlovat na pramici vedle něj, určitě by se držel po mém boku. Ale co když ne? Co kdyby mě nechal samotnou uprostřed cesty a odplul? Nebo co kdyby mě unesl jeden z jeho hadích soukmenovců?

Pak mě napadne něco lepšího a tep se mi ihned vrátí zpět do normálu. Napišu dopis a poprosím Floru, aby ho Bronweně doručila.

Jakmile inkoustem naškrábu malou kartičku se vzkazem – otázkou, jak zná mou matku a co ode mě chce –, políbím mammu na prochladlou tvář, přetáhnu jí vlněnou deku přes pihovatá ramena a nechám ji dál v klidu sledovat západ slunce.



Do práce přijdu o něco dřív a nabídnu Floře, že jí pomůžu s přípravou ložnic v horním patře. Svým návrhem si od ní vysloužím pěkně zamračený výraz, ale nakonec mě matka dvanácti dětí neodmítne. Koneckonců se díky tomu dostane dřív domů, a ačkoli jsem slyšela, jak Sybilliným rodičům tvrdí, že si moc cení příležitosti dostat se od svých dětí na chvíli pryč, nevěřím tomu, že by dala přednost stlaní postelí před svými mateřskými povinnostmi.

Počkám, až dokud nepřipravíme třetí ložnici, a teprve pak nadhodím otázku: „Floro, neznáš náhodou nějakou ženu jménem Bronwena?“

Zasyčí, jako bych jí právě na kůži chrstla vroucí olej.

„Takže znáš?“

Hnědýma očima zalétne ke vchodovým dveřím. „Ne.“

„Tak proč jsi zasyčela?“

Flora se soustředí na načechrávání pérových polštářů.

Sáhnu do kapsy, kde mám schovanou kartičku se vzkazem, ale místo ní vytáhnu měďák. „Jen chci vědět, co je ta žena zač. To je vše.“

Flora očima přejede cenovou nabídku v mé dlani, pak odvrátí pohled a přepracovanými prsty svazuje špinavé prádlo do uzlíku.

„Cokoli, co mi poviš, zůstane jen mezi námi. Přísahám na svůj smrtelný život.“

Znovu se podívá na minci. Přidám k ní ještě druhou. Oči jí hladově zasvítlí a nakonec pokývne hlavou. Oba měďáky jí hodím do kapsy a srdce se mi rozbuší.

„Dyš se kdo bude pít, zapřu, že sem ti vo ni co povidala, rzumiš mně, pulčice?“

„Rozumím.“

Podívá se na otevřené dveře a pak zpátky na mě. „Jak sem řkala předtim, já ju vosobně neznam.“ Mluví tichým šepetem a s tak silným rakockským přízvukem, že jí chvílemi musím odezírat slova ze rtů. „Ale vim vo ni. Říká se, že je to vijetma.“

„Vědma? Jako že předpovídá budoucnost?“

„Psst.“ Flora, vždy červenolící, je najednou bledší než bílá prostěradla, která svírá na své obdařené hrudi.

„Promiň,“ zahuhlám.

„Slepota ji dává voči.“

Takže jsem si divný lesk v jejích očích jen nepředstavovala... „A už někdy předpověděla něco, co se vyplnilo?“

Poslední zbytky barvy se vytratí Floře z tváře. „Jo, vyvještila, že mý setřenici vo Vánocich utone capart. Šichni sme se střídali a dávali na něj majzla, sme se báli, že se proboří ledem na kanálu. Dva minuty do půlnoci sme se už řehtali, že se Bronwena sekla, ale pak sme ho našli, břuchem dolu plaval v neckouch, co mu je jeho súrodzenci zpomněli vypustit.“

„Och bohové, Floro, to mě moc mrzí.“

„Dyš se ptaš mě, si myslím, že je děsiva.“ Tvář jí pokríví hořkost. „Tak se vod ni drš rači dal, Fajono.“

Flora se najednou vyřítí ven z pokoje, než jí stihnu předat svou kartičku se vzkazem. Cestou zpátky dolů do jídelny si v hlavě znovu a znovu přehrávám vše, co jsem se dozvěděla.

Ve svém hlubokém zamyšlení zaškokbrtnu a na poslední chvíli se stáším zachytit zábradlí. Srdce mi buší jako o závod. Jak mě může Bronwena sledovat, když je slepá?

Sleduje snad mou budoucnost? Nebo co tím má mamma na mysli? A pokud tím myslí tohle, znamená to, že žena, která mě porodila, ví o jasnozřivosti téhle Bronweny, ale jak?

Hlavou se mi rozvíří víc otázek než odpovědí, což mi akorát tak zhorší náladu.